

jo hirmsaid juhtumissi olin kuulnud. Ma ollen sõa lahkingis olnud, kus waenlaste wasto seistis monda hirmo ollen katsund; agga sedda hirmo ma mitte weel polnud tunnud, kui sel korral. Et ma kü mõtlesin, et ehk hobbofed selle jooksmisse wasto jouaksid piddada ja meie nende eest ärra jouda, agga suurt lotust ommeti ei olnud, sest et lomad wannad ollid. Mul olli kargas üks pissoke moök, kaks laetud püstolit ja suur püs, nende peäle suggo toetasin. Keige suurem hirm olli mul mo õe pärrast, kes alles noor ja hirmsaist asjust middagi polnud katsnud. Ei ma olleks tahtnud sest temmale middagi nimmetada, agga kui hädda ikka liggemale kippus, andsin ma asja temmale ka teada.

„Mo õdde istus tüdrufuga tagga sanis, minna istusin ees, Mardiga seljad wastastikko, waatsin allati üksisilmi taggasi. Mart, kes terraseminni näggi ja kulis, kui minna, ütles korraga: „Maad tullemad!“ — siis näggin minnagi, et nemmad kui paks pilw

meie järrele ruttasid. Et hooste rammu jo kauniste nähti kähhanenud ollemad, ja ärra-peasmist mingi modi lota polnud, sepärrast olli kü otsakord nago kääga katsuda. Minna kääksin omma õdde ja tüdrufut, et piddid hästi tahha sani pohja hoidma.“

„Kui need hirmsad murdjad jo kauniste liggi ollid, siis tombasin üle sani kattukse esimesse mahha. Teised jäid omma seltsi meest waatma, kuidas se weel maas wiimist sipperdamist sipperdas, ja — sõid tedda ärra.“

„Hobbofed kookusid püssi paugust, ja hakkasid jälle ue rammoga jooksuma. — Mart ütles: „Kauaks nemmad mahha ei jä, ja — neid on siin ennam kui sadada!““

„Minno õdde nähti julge ollemad, et ka weel tüdrufut nomis, ja kääksis Zummala peäle lota. — Minna pannin jälle ue täie püssi sisse. Ja kui nemmad jubba jälle meie järrel ja õiete liggi ollid, lastsin ma teise mahha, ja lootsin issi et kussagi ühhe hone liggi jouaksime, et woiksime peäseada. Agga